

kunde Kommunerne enten sætte de nye Bygninger i samme Afgift eller omfordere Skatterne, saa, at hver Gang der blev opført nye Bygninger, Staten blev lagt paa enhver enkelt Bygning. Det kunde man nok overlade til Kommunerens Selvslyst, som man synes ikke altid at overlade saa Meget, som der var Grund til. Naar man paa denne Maade slog Afgiften fast, saa at der ikke i Fremtiden kom nye Bygningsafgifter som Indtægt for Statskassen, forekommer det mig ogsaa, at det vilde have sin Fordel for Landet, der ligger udenom Kjøbstæderne, for det egentlige Land. I den Retning vil jeg kun antyde, at der kunde findes en hel Del Begrændsning i den Næringsfrihed paa Landet, som Kjøbstæderne med Jøie ere nødte til at holde paa, men som man ikke paa den Maade var nød til at holde paa, naar man fik Bygningsafgiften ændret, thi i Diebløkket gaar det ikke vel an at kræve Bygningsafgift af Kjøbstæderne og derimod at fritage dem, som lige udenfor Kjøbstæderne ernære sig paa samme Maade som Kjøbstadborgerne. Derfor er man nød til at gjenneføre Afgiften, ofte paa en smaalig, ialtfald paa en høist uheldig Maade. Jeg vil derfor henstille til den høitærede Regjering, om den ikke blaudt de forfjellige Skattereformer, som den jo har under Overbetelse, ogsaa vil tage Hensyn til Bygningsafgiften; thi det vil sikkert være af stor Interesse ved Bedømmelsen af disse Forhold ikke blot at indskrænke sig til at tale om Toldnedsettelse. Jeg tror, at naar det bliver stillet Alle klart for Die, at der ogsaa i denne Sammenhæng er andre Afgifts-nedsettelse, der kunde være Tale om, turde det nok være, at der ialtfald var Udskillige, som vilde gaa i den Retning, som jeg ønsker at gaa, nemlig at nedsette andre Afgifter, som efter min Mening ere ganske anderledes trykkende og uheldige end de, der saa tidt komme Forslag om, Forslag, som jeg iøvrigt indrømmer ogsaa kunne have deres Berettigelse. — Da jeg nu har Ordet, vil jeg dog endnu blot tillade mig at fremhæve et enkelt Punkt, som jeg alt ved tidligere Leiligheder for flere Aar siden har tilladt mig at røre ved. Der findes jo paa § 26 saa mange enkelte Bøster, som gaa ud paa at foretage Et eller Andet, som kan være til Fordel for Landet, Industrien osv. Jeg har der fremhævet et enkelt Punkt tidligere, og jeg skal nu blot med et Par Ord røre derved igjen, fordi det efter min Mening har en Betydning, som langt overbeier den ringe Kapital, som der her kunde være Tale om, og jeg tør sige, at jeg her taler med uøie Kjendskab til Forholdene. Jeg har lagt Mærke til, at der

rundt omkring i Landet findes en stor Mængde Sygefæsker, og disse Sygefæsker ere allesammen indrettede og ere nødsagede til at være indrettede paa den Maade, at naar Bedkommende, der er i Sygefæksen, har været syg i en vis Tid, kan han ikke længere faae Understøttelse, men bliver strøget. Ingen af disse privat indrettede Sygefæsker ere istand til at taale at have Medlemmer, som i ubegrændset Tid ere syge. Den Risiko staar ikke i Forhold til de smaa Indtægter, de have. Jeg mener nu, at det efter de Erfaringer, vi have, kan stille sig ganske overordentlig haardt, naar en Mand, der har gjort Alt, hvad han formaaede, for at sikke sig imod den Ulykke at fastes over paa Sattigvæsenet, fordi det, han lever af, hans personlige Kræfter, ikke længere slaar til, saa at han ikke kan ernære sig paa Grund af Sygdom — det kan stille sig saa overordentlig haardt, siger jeg, at man saa dog bliver nødsaget til at udslette en saadan Mand af Sygefæksen og overlade ham til sig selv. Det vilde være en ringe Ting, om det blev fastslaaet, at Staten kunde yde en Godtgjørelse til de Sygefæsker, som den selv har anerkjendt — dette maatte naturligvis være en Betingelse, men det var Noget, som med Velvilje fra Regjeringens Side lettelig kunde ordnes — for de Sygepenge, de havde udbetalt ud over en vis Tid og efter en vis Begrændsning, saa at man selv kunde sætte et Maximum. Hvis man optog paa Finantsloven en lille Post, jeg mener f. Ex. blot 10,000 Kr., var man ikke bunden ud over det enkelte Aar, og derved kunde man faae Erfaringer, som jeg tror vilde vise, hvilken stor Betydning det kunde have. Alle de, der have beskæftiget sig lidt med disse Forhold, ville vide at vurdere det. Jeg tillader mig at gjøre ogsaa denne sidste Henstilling til den høitærede Regjering.

Carstensen: De Finantslovsforslag, som i en Række af Aar ere blevne oversendte fra det andet Thing til Landstinget, har man vænnet sig til at dele i to Klasser, de ufredelige og de fredelige, alt efter som de indeholde saafaldte Konfliktpunkter eller ikke. Enhver vil dog vistnok indrømme, at naar der bortses fra disse Konfliktpunkter, har der været en ganske overordentlig Lighed mellem alle disse Forslag, idet de i langt Mere end Stridspunkterne have været Udtryk for det andet Things Ønsker og Opsættelse, og at alle de Finantslove, som ere blevne vedtagne, langt mere ere et Udtryk for Landstingets Ønske om kun at tage imod Kampen, naar det er tvunget dertil, end for Landstingets Tilbøjeligheder eller